

697. Mindenkoron áldom én az Uramat – 34. zsoltár

Debrecen, 1778.

Min-den - ko - ron ál - dom az én U - ra - mat, Ki - től vá - rom én min - den ol - tal - ma - mat.

5 Ben - ne ve - tem min - den bi - zo - dal - ma - mat, Min - den - ko - ron di - csé - rem mint U - ra - mat.

B. G.

2. Igen vigad és örvend az én lelkem Az Istennek segedelmét, hogy kérem:
Nyomorultak meghallják, azt örvendem, Vigadjanak Istenben, arra intem.

3. Ha valamely nyavalyába én estem, Az Úristent kiáltván megkerestem:
Feleletet azonnal tőle vettem, És mindenből megszabadult én fejem.

4. Az Istenhez azért feltekintsenek, Nyomorultak őhozá siessenek,
Nyilván higgyék, hogy meg nem szégyenülnek, Csak énrolam erre példát
végyenek!

5. Én mikoron Istenhez kiáltottam, Az Istentől legott meghallgattattam,
Őáltala hamar megszabadultam, Háborúságimban én megtartattam.

6. Lám, Istennek angyala mind tábort jár, Istenfélő emberek körül ő jár,
Az Istentől azért ki oltalmat vár, Utaiban mindenütt az nagy jól jár.

7. Segítségül azért Istent hívjátok, Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok,
Igen nagy jó, azt bizonynal tudjátok: Benne bízó emberek mind boldogok.

8. Tőle azért mindenkoron függjétek, Akik szentek vagytok, ötet féljétek,
Szükségtekben ti így nem szűkölködtök, Istennek javaival bővölködtök.